

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Block_Lawrence-Ten_nas_blaznivý_byznys.pdb

PDB Name: Block L. Ten nas blaznivý byzny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

TEN NÁŠ BLÁZNIVÝ BYZNYS

Výtah, rychlý a tichý jako garota, vyšvihl mladého muže osmnáct pater k obloze, do přepychového střešního bytu Wilsona Colliarda. Dveře se otevřely a za nimi se objevil Colliard sám. Měl na sobě kašmírové sako ke smokingu barvy vzácného portského. Volné flanelové kalhoty a popelínová košile byly sladěny do ústřicově bílého zbarvení. Mohly tak být zvoleny i proto, aby se hodily k jeho vlasům, jež byly umně nakadeřeny do lví hřívy. Oči, pod ostře ohraničeným bílým obočím, byly tak modré a bezedné jako Karibské moře, na jehož březích získala jeho pleť svou zlatistou osmahlost. Semišové trepky na malých nohou, úsměv na uzoučkých rtech a v pravé ruce automatická pistole německého původu, jejíž konkrétní výrobce a ráže nás nemusejí zajímat.

"Poníženě se omlouvám," řekl Colliard. "Vy jste samozřejmě Michael Haig. Promiňte mi tu pistoli, pane Haigu, lituji, že je nezbytná. Není logické přijímat hosta se zbraní v ruce a říkat mu přitom, že je vítán, ale já vás ujišťuji, že skutečně vítán jste. Pojdte dál, pojdte dál. Ach ano." Dveře se za Haigem neslyšně zavřely. "Tahle věc," pravil Colliard znechuceně, shlížeje na pistoli ve své ruce. "Ale vy mi rozumíte."

"Samozřejmě, pane Colliarde."

"Ten náš bláznivý byznys. Vždycky je tu možnost, není-liž pravda, že se z vás může vyklubat něco jiného než mladík plný obdivu, za něhož vás pokládám. A takové věci mají tradici, vidíte? Jen se podívejte na starý Západ. Mladý pistolník si chce udělat jméno, tak vyrazí na starého pistolníka. Nejkratší cesta, jak si získat pověst, ne? Prosím vás, ve westernových filmech je to hotové klišé a troufám si říct, že stejné to je ve filmech kriminálních a kdoví kde ještě. Mě by ani ve snu nenapadlo, že je to i vaše hra, rozumějte, ale za dlouhá léta jsem se naučil, že člověk nikdy nesmí podstupovat zbytečné riziko. A také jsem se naučil, že riziko ve většině případů je zbytečné. Takže dovolíte-li mi tělesnou prohlídku..."

"Samozřejmě."

"Obávám se, že budete muset zaujmout nedůstojný postoj. Popojdeme kousek stranou, prosím. Teď natáhněte obě paže a opřete se o stěnu. Výtečně. Teď ustupte o krok zpátky a ještě jeden, tak je to správné, výborně, ano. Teď nebudete dělat žádné překotné pohyby, vidíte. Je to nedůstojné, jak jsem říkal, ale bezpochyby užitečné."

Starý muž zkušenou rukou přejížděl po těle mladého muže, tu popleskal, tu prohmátl, ujišťoval se, že pod tmavým proužkovaným oblekem není ukryta zbraň, že za páskem kalhot nevězí revolver ani že k lýtku nebo předloktí není přihnut nůž. Prohlídka byla rychlá, ale důkladná a v jejím závěru si Wilson Colliard s ulehčením oddechl, vlastní zbraň zase uložil do pouzdra v podpaží, aniž sebeamně porušil hladké linie svého saka. "To bychom měli," řekl. "Ještě jednou se omlouvám. Všechny překážky teď máme z cesty a já vás mohu opravdu přivítat. Mám tu velice jemné koktejlové sherry, které by vám mohlo chutnat. Je velmi suché a má oříškovou příchut'. Nebo by vám přišlo vhod něco silnějšího?"

"To sherry je lákavé."

Colliard vedl svého hosta místnostmi zařízenými se stejně bezvadným vkusem, s jakým byl on sám oblečen. Posadil Haiga do jednoho ze dvou křesel potažených zelenou kůží, u malého koktejlového stolu s mramorovou deskou. Zatímco naléval do dvou pohárků z láhve z broušeného skla, mladý muž vyhlížel z okna.

"Překrásná vyhlídka," poznamenal.

"Central Park vypadá nejlíp, když jste hodně vysoko nad ním. Ale to platí o mnoha věcech. Sedět tady u toho okna je pro mne velké potěšení."

"To si dovedu představit."

"Za jasného počasí odtud vidíte na kilometry. Škoda, že takových dní není mnoho. Když jsem byl ve vašem věku, bylo ovzduší čistší, ale v tom věku jsem nemohl pomýšlet na byt, jako je tento." Starší muž rovněž usedl a dva pohárky sherry postavil na stůl. "Tak prosím," řekl. "Vy jste tedy Michael Haig. Nejslibnější mladý vrah za mnoho let."

"Lichotíte mi."

"Já jenom opakuji, co mi bylo řečeno. Vaše pověst vás předchází."

"Pokud nějakou pověst mám, tak je jistě skromná. Ale vy, pane, vy jste legenda."

"Ten odborářský předák byl jednou z vašich akcí, že? Šéf gumárenských dělníků nebo jakých. Tu operaci s nástrahou jste zvládl pěkně. A pak jste musel střílet ze svahu na pohyblivý terč. Velmi zajímavé, jak jste to všechno skloubil dohromady."

Haig ukázal bezvadně bílý chrup v úsměvu, který dodával jeho jinak nevýraznému obličejí liščí podobu. "Vzal jsem si při té práci za vzor jinou akci, která proběhla před dvaceti léty. Myslím, že to byl ekvádorský ministr zahraničních věcí."
"Aha."

"Jedna z vašich akcí, tuším."

"Dobrá."

"Ujišťuji vás, že napodobení je v tomto případě nesporně nejupřímnější formou, jak vyjádřit uznání. Jestli mám nějakou reputaci, pane, dlužím za ni v nemalé míře vám."

"Jste laskav, že to říkáte," prohlásil Colliard. Jeho prsty ovíjely stonek pohárku. "Toto je zřejmě příležitost k připitku, ale nač se napijeme? Nemá smysl uctívat památku těch, které jsme poslali na věčnost. Ti jsou mrtví a vyřízeni. Na ně já nikdy nemyslím. Ověřil jsem si, že tak je to nejlepší."

"Souhlasím."

"Mohli bychom pít na reputaci a legendy."

"Prima."

"Nebo bychom mohli pít jen na styl práce, kterou děláme. Je to bláznivý byznys, ale má něco do sebe."

Zvedli pohárky a připili si.

"Když jsem byl mladý," vyprávěl Colliard, "pil jsem whisky příležitostně. Řekněme jednu nebo dvě za večer. A často martini před večeří. Samozřejmě nikdy v práci. Nikdy jsem nevzal alkohol do úst, když jsem byl v akci. Ale mezi akcemi jsem lihovinám tu a tam holdoval. Pak jsem s nimi úplně přestal."

"Proč to?"

"Došel jsem k názoru, že škodí. Nemluvím tolik o jejich účincích na játra jako spíš na mozek. Myslím, že otupují ostří člověka, jako když přejíždíte pilníkem po čepeli nože. Vín je něco úplně jiného. V rozumné míře ovšem."

"Samozřejmě."

"Ale já tlachám, Michaeli. Vy takové věci nepotřebujete poslouchat. Vždyť mluvím už hodinu."

"A já lapám každé vaše slovo, pane. Právě tyhle věci chci poslouchat."

"Vy prostě všechno vyslechnete a uložíte si to jako do archivu, je to tak?"

"Ano, tak asi," připustil Haig. "Všechno, co mi můžete povědět d' tom, jak působíte a... dokonce i o tom, jak žijete, celý váš styl. Kdyby byly v naší profesi fan kluby, byl bych asi předsedou toho vašeho."

"Lichotíte mi."

"To nejsou lichotky, pane. A není to tak docela nesobecké, věřte mi." Haig sklopil oči. Má dlouhé řasy, povšiml si starší muž, a jeho ruce, z nichž jedna teď spočívala na nízkém mramorovém stolku, jsou svým způsobem senzitivní. Ten mládenec nemá ještě úroveň, protože je mladý, nehotový. On sám byl v tomhle věku dost nevyhraněný.

"Já vím, že se od vás mohu učit," pokračoval Haig. "Už jsem se od vás ostatně poučil. Ono je ovšem těžké odlišovat od sebe fakta a legendu, ale přesto jsem si z vyprávění o vaší kariéře mnohé vybral. Třebaže jsme se zatím nikdy nesetkali, to, co jsem o vás věděl, mi pomohlo formovat si postoj k naší profesi."

"Skutečně?"

"Ano. Před několika měsíci jsem měl problém nebo aspoň jsem něco jako problém viděl. Mým, ehm, terčem byla žena."

"Klientova manželka?"

"Ano. Neznáte snad ten případ?" Colliard se usmál, zavrtěl hlavou. "Téměř vždycky to bývá klientova manželka," ujistil svého společníka. "Ale pokračujte. Vyrozumívám, že to bylo poprvé, co byla vaším terčem žena."

"Ano, tak to bylo."

"A dál vyrozumívám, že vám to vadilo."

Haig se při této otázce zamračil. "Myslím, že mi to vadilo," připustí! váhavě. Jako by mu vadilo jen to pomyšlení. Určitě jsem se nebál, že bych to nedokázal. Když stisknu kohoutek, proč by mělo hrát pro mě roli, kdo je přede mnou?

Ale bohužel mi působila potíže sebeúcta, dá-li se to tak nazvat. Jedna věc je vyřídít silného muže, který by se měl umět o sebe postarat, a věc úplně jiná je udě-at to bezbranné ženě."

"Slabší pohlaví," zamručel Colliard.

"Ale pak jsem si položil otázku, A co pan Wilson Colliard? Jak by se ten díval na takovou situaci? A to mě povzbudilo, protože jsem věděl, že vy jste během své dráhy zbavil života i ženy, a já jsem si tedy musel říct, že když to bylo správné pro vás, je to správné i pro mne."

"A šel jste do toho a úkol splnil."

"Ano."

"Bez potíží?"

Haig to s úsměvem potvrdil a Colliard v tom úsměvu cítil hrdost. Je sebevědomý jako štěně a stejně tak dychtivý.

"Zabil jsem ji nožem," řekl. "Narařičil jsem to jako loupež."

"A neměl jste přitom jiný pocit, než kdyby to byl muž?"

"Vůbec to nebylo jiné. Nastal ten vzrušující moment, kdy jsem to provedl, to opojení, které přichází pokaždé, a bylo to stejné jako vždycky."

Pak po tváři mladého muže přeběhl stín a pobavený Colliard ho nechal chvíli na rozpacích, než ho z nich vysvobodil.

"Ano," přisvědčil, "ten záchvěv rozkoše a triumfu a ještě něco víc. Já to v tom také vždycky nacházím, Michaeli. Pokud vás to zajímá."

"Zajímá, pane."

"Pro nejlepší lidi je to vždycky obrovský zážitek, Michaeli. My to ovšem kvůli zážitku neděláme. Děláme to pro peníze."

Ale v tom činu je určité vzrušení a bylo by dětinství to popírat. Netrapte se tím."

"Já ani přesně vzato nevím, jestli jsem se tím trápil. Ale děkuji vám, pane."

Colliard se usmál. Koho mu jenom ten mladý muž připomíná? Ta dychtivost, ta upřímnost - panebože, vždyť ta upřímnost skoro bolí. V tom všem bylo něco k rozpoznání, ale koho to měl rozpoznat? Svoje vlastní mladé já? Syna, kterého nikdy nezplodil? To byly běžné odezvy, které se mu nabízely.

Ale jemu se přesto doopravdy nezdálo, že byl ve svých mladších letech tak příliš podobný Michaelu Haigovi, vážně nebyl. Působil tehdy nějaký veterán, jehož by uctíval jako idol? Určitě ne. Mohl by někdy, třeba jako úplný zelenáč, hrát takovou úlohu jako Haig v tomto rozhovoru? Panebože, ani nápad.

A ani by nechtěl syna, jako je tenhle mladík, a vlastně vůbec žádného syna. Ženy byly potěšení, to jistě, jako dobré jídlo, jako cokoli krásného, přepychového a nákladného. Ale byly tu proto, aby jich člověk užil a pak je odložil. Nepřál si nějakou vlastnit a určitě si nepřál je oplodňovat, aby přiváděly na svět potomky, aby zalidňovaly zemi xeroxovými kopiemi jeho samotného.

A přece nemohl popřít, že toto odpoledne vychutnává. Společnost mladého muže přinášela jakési obcerstvení, to bylo nesporné, a hold, který skládal, příjemně sytil jeho ego.

A nijak naléhavě zaneprázdněn přece není.

"Tak vy byste chtěl, abych vyprávěl... o čem vlastně? O svém životě a době? O své znamenité kariéře?"

"Byl bych vám velice vděčný."

"Anekdoty a malé rady? Vyhledky do budoucnosti čerpané z letitých zkušeností získaných na vrcholu našeho bláznivého byznysu? Tohle všechno?"

"Všechno. A cokoli jiného byste mi chtěl sdělit."

Wilson Colliard chvíli uvažoval, potom vstal. "Zakouřím si doutník," oznámil.

"Dopřeju si denně jeden nebo dva. Jsou to havana, není tak hrozně těžké je dostat, když máte známé. Zvykl jsem si na jejich chuť - no, to už musí být dvacet let. Měl jsem tam dole velkou práci, chápete. Ale to vy asi víte."

"Nevím a hrozně rád bych to slyšel."

"Snad se dočkáte, Michaeli, snad se dočkáte. Ale nejdřív mi řekněte, jestli vám mám také přinést doutník."

Michael Haig doutník přijal. Wilsona Colliarda jako by to ani dost málo nepřekvapilo.

Během odpoledne se Colliard v roli vzpomínajícího kmeta zabydloval stále více. Nikdy předtím neputoval takto svými vzpomínkami pro zábavu a poučení někoho jiného. V posledních letech míval rostoucí zálibu v posezení u tohoto okna, ve vzpomínkách na uplynulý čas, ale to bylo až dosud počínání tiché a samotářské. Něco úplně jiného je propůjčovat svým vzpomínkám hlas a mít vedle sebe jinou osobu, zbožňující a pozornou, která v pravý čas něco hlesne nebo se vytasí s vlastní vzpomínkou. Vždyť mladému Haigovi svěfoval věci, na něž léta ani nevzdechla, a přitom v duchu navazoval spojitosti a přicházel na postřehy, které ho nikdy předtím nenapadly.

Když doutníky dohasly a ve sklenicích se znovu zaperlilo sherry, Colliard se opřel do křesla a řekl: "No tak, Michaeli, jak daleko jsme s naším krédem nájemného vraha? Bod první - minimalizovat riziko. A bod druhý - využít pravý okamžik, kout železo, dokud je žhavé, všechny ty banality. To je to, na čem jsme se zatím ustanovili? Nesporně jsem se hodně namluvil, než jsem ty dva body zformuloval. Já si přitom myslím, že třetí zásada je důležitější než první i druhá."

"A jaká zásada to je, pane?"

"Dbej na svou pověst."

"Ach."

"Pověst," pravil Colliard. "To je všechno, co našinec v tomhle byznysu může pokládat za své, Michaeli. My nemáme žádné bankovní konto, vy ani já. Máme jen svou pověst. A tato naše pověst je záležitost utajená. Nemůžeme si zjednat pracovníky pro styk s veřejností nebo tiskové agenty, aby nás podpořili. My se musíme spoléhat výhradně na mluvené slovo. Musíme se postarat, aby se o nás dozvěděli ti, kteří by mohli mít zájem o naše služby, a oni musejí neochvějně věřit v naše umění, naši spolehlivost, naši diskretnost."

"Ano."

"Jsme placeni předem, Michaeli. Naši klienti musejí pokládat za zaručené, že jakmile jsme dostali svůj honorář, cílová osoba jako by už byla mrtvá. A protože klient sám je spoluvinen na zločinu vraždy, musí si být jist, že ať osud vraha bude jakýkoli, klient zůstane pro veřejnost mimo. Umění, spolehlivost, diskretnost. Pověst, Michaeli. Ta je pro nás vším."

Chvilí mlčeli. Colliard pohleděl z okna na zelené prostory hluboko dole. Ale Jeho zrak se do parku nezaostřoval. Díval se někam doprostřed, napříč časem.

Haig poznamenal jaksi zkusmo: "Předpokládám, že když člověk odvádí dobrou práci, dřív nebo později si dobrou pověst získá."

"Dřív nebo později."

"Říkáte to tak, jako kdyby existovala lepší cesta, jak se k ní dostat."

"Ano, taková cesta existuje," souhlasil Colliard. "Někdy se vytvoří okolnosti, že můžete být svým vlastním reklamním agentem, svou vlastní kancelář pro styk s veřejností. Tu a tam se vám naskytne příležitost jednat s bravurou, která zaujme představivost veřejností tak dramaticky, tak živě, že se stane pilířem vaší profesionální pověsti pro zbytek vašeho života. Když se vám taková příležitost naskytne, Michaeli, musíte se jí chopit."

"Myslím si..."

"Ano?"

"Myslím si, že znám takový případ, který máte na mysli, pane."

"To je dost možné."

"Čekal jsem, jestli se o něm zmíníte. Téměř jsem s ním přišel sám. Ani nevím, kolikrát jsem ten příběh slyšel vyprávět. On je vlastně skutečným jádrem legendy o Wilsonu Colliardovi."

"Je to možné? 'Legenda o Wilsonu Colliardovi'."

"Ale vy skutečně jste legenda, pane. A ten příběh - já doufám, že mi povíte, co se skutečně stalo a co ne. Slyšel jsem několik verzí a těžko se rozeznává, kde se rozcházejí s pravdou."

Colliard se shovívavě usmál. "Snad abyste mi řekl, co jste slyšel. Mám-li vám říct pravdu, neuškodí mi, když se nejprve dozvim, jak zní legenda. Pokud je legenda lepší než pravda, udělal bych dobře, kdybych na ní nic neměnil."

"Tak tedy podle toho, co jsem slyšel, jste přijal přibližně v tutéž dobu dvojitý úkol. Někjaký podnikatel z New Jersey, tuším, že z města Camden..."

"Byl to Trenton," přerušil ho Colliard. "Ne že by v tom byl podstatný rozdíl. Ani jedno z těch dvou měst nikdy neoplývalo ničím, čemu by se dalo říkat půvab. Samozřejmě, bylo to před nějakou dobou a úpadek města byl méně výrazný než dnes, ale i tak byly jak Trenton, tak Camden města, kam nikdo nejezdil, pokud k tomu neměl dobrý důvod. Můj klient vyráběl obruče k jízdám kolům. Ten podnik teď už ovšem dávno neexistuje. Mám dojem, že ho koupil nějaký výrobce kol a zapojil ho do své produkce. Můj klient se jmenoval - ale jména vlastně nejsou důležitá, vidíte?"

"A on si přál, abyste zavraždil jeho manželku."

"Ano, to chtěl. Muži si to často přejí. Jde-li o jejich milenky, bývají často schopni to provést sami, ale když si přejí okamžitý rozvod, volají si odborníka."

"A než jste mohl úkol provést, najala si vás nějaká žena, abyste zabil jejího chotě."

"Zajímavá je jedna věc," uvažoval Colliard. "Když se chce žena zbavit manžela, velmi často si zjednáva pomoc, ale uchyluje se k amatérům v tomto oboru. Noviny jsou takových případů plné. Typické je, že žena všechno připravuje se svým milencem, což bývá drsný chlapík, jako vystřižený z románů Jamese McCaina. A ten amant zná někoho, kdo seděl za šekové podvody, a ten umělec zná někoho, kdo si odpykává trest za násilné přepadení, a výsledkem toho je mimořádně lajdácká akce, jež končí tak, že připraví ženu o pár tisíc dolarů muž, který nemá nejmenší úmysl zabít kohokoli, nebo manžela opravdu zabije, avšak policie dostane pod zámek všechny, ještě než oběť vychladne."

"Vy jste oba úkoly přijal a samozřejmě jste od obou klientů dostal zaplacení předem..."

"To je zásada osobního přístupu."

"Pak jste zjistil, že vaši klienti jsou manželé a že on i ona si vás najali, abyste zavraždil jejich partnera."

"A co jsem udělal?"

"Podle toho, co mi bylo řečeno, manžel vás najal první, takže nejdřív jste vzal do pořadí vraždu manželky."

Wilson Colliard přikývl a při vzpomínce se pousmál. "Manžel musel obchodně odcestovat do Chicaga. Na tu dobu jsme akci naplánovali. Já jsem mu nejdřív zatelefonoval do jeho tamějšího hotelu, abych se naprosto ubezpečil, že skutečně opustil město. Potom jsem šel do jeho domu. Obývali s manželkou ohromný viktoriánský dům v centru Trentonu. Bylo to tenkrát ještě slušné prostředí. Dnes už ten starý dům bezpochyby rozdělili na pětacet bytů. Ale to je vedlejší, vidíte. Šel jsem tam a udělal, co se ode mne očekávalo. Postaral jsem se, aby to vypadalo jako loupež, zanechal jsem stopy násilného vniknutí, vytahal zásuvky a přidal ještě pár profesionálních momentů. Zabil jsem tu osobu nožem z její vlastní kuchyně. Připadalo mi to jako takový pikantní detail."

"A policie to samozřejmě brala jako loupež."

"Samozřejmě. Loupež motivovaná ziskem a provázená impulzivní vraždou. Na mého klienta nikdy nepadlo nejmenší podezření. Měl pokoj od manželky a svobodnou domácnost."

Mladšímu muži se zrychlil dech a tvář mu lehce zrůžověla. "A potom," řekl.

"Ano?"

"Potom jste zabil jeho."

"Vážně? Proč bych to dělal?"

"Protože vás manželka najala, a jakmile jste jednou přijal honorář, cílový objekt jako by už byl mrtvý. Vy jste ovšem toho muže zabít nemusel. Jediný člověk, který věděl, že jste byl najat k jeho vraždě, byla manželka a ta už nežila. Mohl jste si nechat peníze, které vám dala, a neudělat za ně nic, a nikdo by se to nedozvěděl. Ale vy jste se zachoval v souladu s etikou povolání, v souladu s vaší osobní etikou, a zabil jste ho."

"Čekal jsem skoro měsíc," pravil Colliard. "Nechtěl jsem, aby jeho smrt vypadala jako vražda, a nechtěl jsem ani to, aby k ní došlo v Trentonu. Proto jsem čekal, až odjede na další cestu, tentokrát kratší, do Filadelfie. Sledoval jsem ho tam, odcizil na ulici automobil a jel za ním tak dlouho, až zašel ke kraji chodníku a tam jsem ho přejel. Otočil se ke mně právě ve chvíli, kdy ho vůz měl připravit o život, a mohu vám říct, že si dodnes výraz toho obličeje pamatuji. Nevím, zda mě za čelním sklem poznal nebo zda si jen uvědomoval, že bude sražen a zabit. Výrazy v obličeji bývají v takových okamžicích klamavé. Ale ať to bylo, jak chtělo, automobil tu práci vykonal a já bez potíží zmizel."

"Tak se to skutečně stalo tím způsobem," Haigovi svítily oči. "A potom byla vaše legenda hotová. Každý věděl, že když Colliard přijme úkol, je v tu chvíli oběť mrtvá."

"Ano, to věděli všichni."

"Legenda tedy nelže!"

"Legenda o Wilsonu Colliardovi," opakoval Colliard. "Účinná legenda, že? A je vám teď jasné, co jsem měl na mysli, když jsem říkal, že člověk si může zajistit růst své reputace?"

"Rozhodně ano. Ale není to ve skutečnosti jednoduše otázka toho, aby člověk dodržoval profesionální normy a etiku? Já ovšem chápu, že jste musel jednat jako vlastní tiskový agent a tak dále, protože zdrojem své legendy jste musel být vy sám. Jedině ten muž a ta žena věděli, že si vás najali, a ani jim nebylo známo, že si vás najali oba, takže ten průběh by nikdy nevešel ve známost, kdybyste se nepostaral o šíření legendy sám. Ale pokud jde o to, co jste udělal, tak to byla věc profesionálního chování."

"Myslíte?" Colliard zvedl své výrazné bílé obočí. "Nemyslíte, že by bylo profesionálnější, abych si ponechal ženin honorář a manžela nechal naživu? Vždyť koneckonců ona už byla v hrobě a bylo tedy jisté, že bude mlčet. Jediný

důvod, proč zabít manžela, byla publicita. Jinak, Michaeli, by bylo lepší, kdybych se přidržel prvního pravidla, totiž minimalizování rizika. Ale tím, že jsem spáchal druhou vraždu, jsem si zajistil pověst."

"Ovšem," řekl Haig. "Máte naprostou pravdu. To jsem si měl uvědomit."

Colliard spojil špičky svých prstů do stříšky. "Ach, Michaeli," řekl, "ono je v tom víc, než si asi uvědomujete. Je zajímavé, že legenda je neúplná. Řeknu vám, že pokládám toto za jeden z řídkých případů, kdy pravda je dramatičtější než legenda."

"Jak to myslíte?"

"Ten náš bláznivý byznys. Kolečka, která zapadají do jiných, jedny složitosti, které překrývají druhé. Kladu si otázku, Michaeli, zda je vaše mysl dost byzan-tinská, abyste se mohl vyznamenat v povolání, které jste si zvolil."

"Nerozumím vám."

"Ta žena si mne nikdy nenajala."

Michael Haig žasl.

"Nikdy si mne nenajala. Pokud vím, neměla vůbec tušení o mé existenci. Nikdy jsme se neviděli až do té noci, kdy jsem ji vrazil mezi žebra kuchyňský nůž z nerezové oceli. Je mi o ní známo jen to, že svého muže zbožňovala a za nic na světě by mu nechtěla ublížit."

„Ale...“

"Tak jsem ji zabil a šel jsem po svých, Michaeli, a asi o měsíc později jsem byl náhodou ve Filadelfii, už sám nevím proč a ani na tom nezáleží, a najednou vidím, jak z Bookbinderova podniku vychází - zjevně po výborném obědě - sám král velocipédových pneumatik z Trentonu. Musíte vědět, že lidský mozek je schopen mimořádných kvantitativních skoků. Jedním rázem jsem viděl všechno jako na dlaní, prostě jsem viděl, jak se bude celá legenda vyvíjet. Stačilo, abych zabil toho moulu, a postavení ve své profesi jsem měl zajištěné. To byla situace, o jaké budou lidé mluvit jednou provždy, a všechno, co řeknou, bude zvyšovat můj kredit. Sledoval jsem ho, ukradl automobil a...," rozhodl rukama, "... a zbytek je historie. Nebo legenda, chcete-li."

"To je..., to je neuvěřitelné."

"Postřehl jsem příležitost a využil ji, než mi mohla uniknout."

"Vy jste ho zabil jen proto..."

"Jen proto, že mi z toho jako zisk kynula znamenitá pověst. Zabil jsem ho bez nároku na honorář, můžete říct, ale nemůžete popřít, že z dlouhodobého hlediska se mi tato smrt vyplatila mnohem víc než kterákoli jiná, o niž jsem se přičinil pro okamžitý zisk. Přes noc jsem se stal v naší profesi pojmem. Víc než o hlavu jsem v očích potenciálních klientů převyšoval konkurenci. Měl jsem vrch nad lidmi, kteří měli za sebou mnohem záslušnější kariéry, kteří pracovali v branži daleko déle než já. A čemu jsem vděčil za tu výhodu? Docela obyčejné, náhodné vraždě bývalého klienta, která by z hlediska získání publicity měla být až k nevíře nevýznamná. Pozoruhodné, vidíte?"

"Je to lepší než legenda," přiznal Michael Haig. Horní ret se mu orosil potem a on si jej setřel prstem. "Lepší než legenda. Kdyby lidé věděli, co jste udělal..."

"Já myslím, že je mnohem lepší, když to nevědí, Michaeli. To se rozumí, kdybych psal paměti k uveřejnění po mé smrti, takovýhle materiál bych byl v pokušení uplatnit, ale já nejsem typ, který píše paměti, obávám se. Ne, já raději nechám legendu, jak je. Neprospělo by mi, kdyby mé publikum vědělo, že Wilson Colliard je muž, který kdysi bezdůvodně zabil jednoho svého klienta. Moje pověst byla pečlivě koncipována tak, aby si získávala důvěru klientů, a takovýhle odhalení by mohlo působit ve směru úplně opačném."

"Nevím, co na to říct."

"Tak neříkejte nic," radil Colliard. "Jen mi dovolte, abych nám nalil po jedné, poslední sklence sherry."

"Už jsem vypil dost, děkuji."

"To je velmi lehké pití," prohlásil Colliard. Ještě jedna vám neublíží." A když s vracel s plnými pohárky, dodal: "Měli bychom si připít na legendy. Kéž se nimi pravda nedostane nikdy do křížku."

Mladší muž usrl. Potom, když viděl, jak hostitel vypil svůj drink naráz, udělal 3 jako on a dopil zbytek svého sherry jedním douškem. Wilson Colliard přikývl, zřejmě spokojen vývojem událostí. Dlouho nepamatoval tak příjemné odpoledne.

"Minimalizovat riziko. Využít příležitostí. A dbát na svou profesionální pověst."

"Tři body kréda nájemného vraha," pravil Haig.

"Tři ze čtyř."

"Prosím vás." Mladý muž se v očekávání zazubil. "Chcete říct, že je ještě čtvrtý Dd?"

"Ano, ano." Colliard si ho pozorně prohlížel, a zejména hleděl svému hostu do čí. "Čtvrtý bod."

"Řekněte mi, jak zní?"

"Rozdrtit konkurenci."

"Cože?"

"Když se to hodí," vysvětloval Colliard. "A když je to užitečné. Nemá smysl podnikat něco kvůli packalům. Ale když se ukáže někdo talentovaný, se zájmem o věc a s jistým smyslem pro dramatickост, pak máte-li možnost se ho zbavit, bude vám jen na prospěch, když to uděláte. Do roka se naskytne jen určitý počet špičkových zakázek a není žádoucí, aby se jich na jednoho dostalo málo. Samosebou, když vyřídíte konkurenta, nebudete to roztrubovat. Takové věci se drží v tajnosti. Ale mně se naskytla šance uplatnit čtvrtou zásadu během řady let osmkrát."

"A využil jste tu šanci?"

"Sotva jsem si mohl dovolit to neudělat, co myslíte?" usmál se Colliard. "Vy jste případ devátý, Michaeli. Obávám se, že v tom posledním pohárku sherry byl jed. Pravděpodobně už cítíte, jak se vás zmocňuje strnulost. Na očích je vám to vidět. Ne, ani se nesnažte vstát. Nebudete moci udělat vůbec nic. Neblamujte se. Byl jste odsouzen od samého

počátku, ubohý hochu. Nebyl bych přistoupil na vaši návštěvu dnes odpoledne, kdybych se nebyl rozhodl, ehm, vymýtit vás z našich řad."

Ve tváři mladého muže se zračily různé fáze děsu. Colliard se na něj díval klidně, ale už se v něm začínal vzmáhat ten známý pocit, to vzrušení, to vytržení.

"Byl jste docela dobrý," pravil soucitně. "Celou dobu jste byl vážně docela dobrý. Jinak bych si s vámi nezádal. Ach, Michaeli, ten náš byznys je ale bláznivý, že? Věřte mi, hochu, jste šťastný, že z něj odcházíte."